

dezte. A Chios és a szárazföld közötti tengerszorosan a cirkálók utolérték a torpedónaszdot és hevesen lövöldöztek rá, de nem találtak. A naszád legénysége, miután látta, hogy nincsen menekvés, zátonyra engedte a naszád, de előbb a torpedókat és a municiót a tengerbe dobta.

A 7. HADTEST JÓZSEF FŐHERCEG TISZTELETÉRE.

Varannó, április 20. József főherceg hadtestének, a 7. hadtestnek a Kárpátokban aratott legutóbbi győzelmét szép összefüggéssel ünnepelték ma meg Varrón. A főherceg tiszteletére résztvett a vacsorán Frigyes főherceg, hadseregünk főparancsnoka, továbbá a német és az osztrák-magyar vezérkar több magasrangú tisztje, valamint Lipót Szalvator főherceg, tüzérségi főparancsnok is.

AMERIKA KÖZBELÉPETT MEXIKÓ ÉRDEKÉBEN.

Kopenhága, április 20. A Novoje Vremja tokiói táviratot közöl, amely szerint az ottani amerikai nagykövét hivatalos lépést tett a japán kormánytól japán hadihajóknak mexikói vizeken történt összevonása ellen.

TÁRGYALÁSOK BOLGÁR—ROMÁN EGYEZSÉG LÉTREHOZÁSÁRA.

Bukarest, április 20. Szófiából jelentik: A Dnevnik értesülése szerint a bolgár és a román kormány között ismét megkezdődött a tárgyalás, amelynek célja, hogy a két állam külső politikai kérdéseiben megegyezzenek. A Dnevnik szerint a bolgár kormány a tárgyalást azzal az óhajással kezdte meg, hogy a megegyezés minél előbb jöjjön létre.

EGY SZENZÁCIÓS BOLGÁR RÖPIRAT OROSZORSZÁG ELLEN.

A *Ki fog győzni?* című broszúra szerzője, az ismert nevű bolgár publicista és politikus, Keremetschiw dr. „Hogyan vezeték tévútra a népet?” címen szenzációs új röpiratot bocsátott ki, amely az elsőnél is nagyobb feltűnést idézett elő. A szerző kiméletlen hangon leplezi le művében Oroszország hódítási politikáját és megállapítja, hogy az 1877—78-iki orosz—török háborúnak sem volt Bulgária felszabadítása a célja. Hivatkozik a szerző arra a biztos alapokon nyugvó szövetségre, mely Ausztria-Magyarország és a német birodalom között az entente államok egymás közötti viszonyával szemben fennáll. A Bulgáriára zuhanó katasztrófa — ugymond — a Gesov kabinet esztelen politikájának a következménye volt. A katasztrófát Oroszország készítette elő. Ha a ruszofilek ma még azt kívánják, hogy Bulgária Oroszországgal menjen, akkor tudatos hazaárulást követnek el. A bolgár fegyvereknek habozás nélkül a kétszínű Oroszország ellen kell irányulniuk, a mennyiben ennek tényleg eszébe jutna. mennyiben ennek tényleg eszébe jutna, hogy lábát bolgár földre tegye.

Tűzkeresztség.

— Egy gyalogos tisztünk naplójából. —

— Harcias komolysággal hagyják el a zászlóaljok állomáshelyüket a muzulmánok és horvátok áldása között, akik győzelmünkért imádkoznak. Két menetnap. A hőség és a por megszabadítja a csapatokat gyöngékedőtől, a tartalékosokat pedig megedzi a közeli fáradalmakra. Az elbucsuzkodás elfelejtve s egyáltalán nincs az az érzésünk, hogy a halál elé megyünk. Inkább nagy az örömünk, hogy egyszer vége a tespedt békének és hogy alkalmunk nyílik hazánk és magunknak a minket megillető helyet kivívni. A legénység dalol és nem zavarja örömeiket az sem, hogy mindinkább megsaporodnak a háborús jelek. A csendőrök és népfőkelők lázadókat kísérik. A népfőkelők az ő hosszú Werndl-szuronyaikkal éppenséggel ijesztők, amint menetoszlopaink mellett elhaladnak. A vakítóan fehér országút mentén égő házak, menekülő törökök a határszélel, mint szegényes cökmőkjűkkel megrakott szekereik mellett ballagnak.

Még egy rövid kapaszkodó és lábaink alatt fekszik a hatalmas G. Polje, melyet túlérett gabonaföldek és buja legelők borítanak. Számtalan nyáj, a pásztorok közt néhány díszpéldány az öreg törökökből. Az ellenség felé eső lejtőn barátságos zöld közül kikandálnak G. és A. helységek piros háztetői. Mögöttük hirtelen emelkedik kopár sivárságban egy meredek sziklafal. Hatalmas ellentétek. És amilyen a természet, olyanok az emberek is itt. Félig gyermekek, félig rablók. A Karszt itt minden csodálatosságával tárul fel a szemlélő előtt. A termékeny hegységben szétszórtan fekszenek az egykori urak: a törökök várszerű karaulái. Nevetségesen csekélyek lehetnek azok a csapatok, amelyekkel ezt a járhatatlan vidéket évszázadokon át tartották megszállva.

Tehát odaát fekszik Montenegró. Legénységünk kíváncsian nyujtogatja a nyakát. Ott fenn ülnek Nikita solymai. Csak úgy csuroghat a nyáluk azon kövér ürük láttára, a melyek pelyhes felhőként takarják a zöld bársonylegelyt. De éles szemükkel látják bizonyára azt a vékony, szürke fonalat is, amely végtelen hosszúságban húzódik a határ felé. És ha ezeknek a sólymoknak elég jó füllük is volna, meghallanák az éneket is, mely Ausztria-Magyarország minden nyelvén: németül, magyarul, csehül, lengyelül és ruténül hangzik és amely sziklaszilárd bizalomról regél.

* * *

Este felé elérjük A...-t. A hőségnek és a hosszú menetelésnek érezhető a hatása. De csakhamar elfelejtve a fáradtság és a szomjúság. A zászlóaljnak az M...-től északkeletre fekvő magaslatok ellen kell támadnia. Mintha valami villamos áram futott volna végig a zászlóaljon. A derék határvadászcsapat egyik tisztje, akin meglátszik, hogy már megszagolta a puskaport, tájékoztat. Közvetlenül A... előtt elhagyjuk az országutat és egy meredek kapaszkodó után elérjük a határvadászok őrházát.

Készen tartott fegyverrel elhaladunk egy házcsoport mellett, távcsöveinkkel pedig átkutatjuk a terepet. Egy hordó vörösbort a sziverősítő, azután eltűnnek — a parancsnak megfelelően — az est sötétjében a vékony rajvonalak. Nincs ellenállás, nincs lövés, de a Karszt, az rettenetes. Csuszva-kuszva, ugálva nyeriünk teret. A törpe bükk sűrű bozótja eltakarja a szakadékokat. Hihetetlenül szivós növényzet. Az éles kard hatástalan. Az éjszka enyhe. A zászlóalj rajvonalakban várja a hajnal pirkadását. A mézsziklák a hold ezüstös fényében téli képzet mutatnak, pedig nyár van. A nagy csendben minden zörrenés, minden madárcsipogás, a legfeszültebb figyelmet kelti. Senkisémm gondol alváásra. Előőrök és tisztí őrségek óránkénti felváltással.

A tisztí szolgák értékes holmijukkal elmaradtak.

A napkelte előtti szürkületben néhány montenegrói gyülekezett össze a szemben levő hegnyergén. Távoiság 1800—2000 lépés. Nekiünk ez tulmessze és az a néhány ember nem cél. Megvárjuk szomszéd oszlopaink érkezését. Napkelte után eltűnt az ellenség. Jön a reggeli.

Odaát élénk tüzelés kezdődik. Sohasem halott kettős hang és magasan fölöttünk énekel, fütyül valami a levegőben. Közben cserebogárszerű zümmögés. Önkéntelenül is meghajlik az ember, ha ilyen zümmögés közvetlenül soraink fölött surran el. Semmit sem érzek, pedig egy kis lámpaláz nem volna csodálható a debütnél. Pszichologikus kíváncsisággal vizsgálom az idegeimet — semmi. Az urak mellettem dohányoznak és beszélgetnek. Itt-ott hangos kacagás hallatszik, ami egy-egy sikerült helyzetelő folytán támad. A legénység a felülmulhatatlan természetes fedezéket oly ügyesen használja ki, ahogyan az béke idején sohasem volt elérhető. Csak a fejük bukkan néha elő a hasadékból és a cigaretta kedves füstje száll a törpebükk fölé.

Komikus jelenségekben sincs hiány. Egy helyütt például egy eleven bokor kelti fel figyelmünket. Egy gyalogos tulhajtotta becses személyiségének a maszkirozását. Köröskörül tele van aggatva ágakkal, egy-egy galy még a gomblyukaiba is kerül. S ott — óh, hiaság netovábbja! — az egyik a zsebkendőjét használta bajuszkötőül. Az ellenség erősebben tüzel és pontosabban céloz. A visszhang pokoli a sziklák között és vége a tréfálkozásnak.

A támadást elrendelő parancs megváltásként hangzik és mint a megbolygatott hangyabolyból özönlik elő a fegyveres nép a sziklák közül. Csukaszürkénk kitűnő fedőszin a Karsztban. Minden szakasz, minden raj önállósítja magát, a szakadékos terep lehetetlenné teszi az egységes vezetést. A vezényszók közül csak az „Előre!” hallható.

Veszteségek állanak be és rákényszerítenek minket az általános tüzelésre. Jobbról tőlünk felkuszna a csukaszürkék a mélyből. A tüzéség olyan spektakulumot csinál, aminőt az ember fel sem tétélezne ezekről a kis izékről (hegyi ágyukról van szó!). Tőlünk balra saját századaink harcolnak és a gépfegyverek fülsiketítően kattognak. Az ellenséges vonal mögötti lépcsőzetes sziklafalakon a többszörös visszhang csak fokozza a harci zajt. A hőség rekkenő, a szomj gyötrő. Egy bátor tizedes ellátja a rajvonalat vízzel. Az első halottak neve keresztfülszáguld a rajvonalon, egyik odaordítja a másiknak.

Már három órája tart a harc, mintegy ezer lépéssel haladtunk előre. Körülbelül dél felé zúgnak el — mindeneket meglepően — első vonalaink felett a srappellek. A védetlenség érzése fogja el az ujoncot. A lövés iránya, úgy látszik, a megfigyelő felé halad. Megelégedettség ül az arcokra, ha oldalt, vagy hátul robban szét tompa csattanással a vad löveg. Minket, tiszteket azonban más gond nyom. Támadásunk megakadt...

Az ellenséges vonalban nyugtalanlás érzékelhető. Az ellenséges vonallal párhuzamosan akadály van a front előtt. Felderítő járőrök két helyen járhatónak mondják. Délután 1 órától 4-ig négykézláb a szakadék szélére jutunk. A gépfegyverosztag mind a négy fegyverével megdolgozza az ellenséges állást. Távcsövön láthatni, mint porzik a köfedezék. Egyesek fölállanak az ellenséges rajvonalba, talán hátrálni szeretnének. De Ostiadal főhadnagy precíz tüze lekényszeríti őket. Mintegy 70 emberünk érkezik egyenként. Szédületes a hőség. Nyitott zubbonyal nekitámaszkodunk a sziklafalnak és egy kicsit pihenünk. Lent a mélységben van víz. A hátsó fal valóságos golyófogó. Mintha nedves ronggyal csapkodnának, úgy hangzanak a